

mer jeg mod Overgangen til 2den Behandling. Naar jeg ellers vil stemme for Overgangen til 2den Behandling, saa er det kun for at faae en mere samlet, grundig, indgaaende Behandling af dette Spørgsmaal og en derpaa bygget og motiveret Indstilling om Forkastelse. — Det har iøvrigt interesseret og forundret mig at se det ærede forhandlende Flertal, der er fuldt enigt om, at lade dette Ministeriums provisoriske Lov gaa til 2den Behandling, og i at henlægge dem i Udvalg uden virkelig Forkastelse, at se dette samme Flertal, der har proklameret Arbeids- — nei, om Forladelse, Forhandlingspolitikken gennem alle sine Stadier, som den eneste Kur for alle Under, at se, hvorledes dette Flertal, der har været enigt om det, kan være uenigt om, at et Regeringsforslag, hvor stærke Anker man end kan reise mod det, og hvor villig man end er ved Iste Behandling til at erkjende, at det ikke kan modtages, dog af Hensyn til Forhandlingsprincipernes Krav bør gaa gennem det første Stadium til en motiveret Forkastelse. Som ærede Medlemmer ville vide, deltager jeg jo med de Herrer i Arbeidet, dog ikke i Oprætholdelsen af den provisoriske Lovgivning eller i noget bevillingsforpligtende Arbeide til det nuværende Ministerium. Jeg skal iøvrigt erkjende, at ogsaa uden denne Forpligtelse hentet fra Arbeidspolitikken, maa der være en Erkjendelse af Nødvendigheden for at bevare visse Former for Arbeidet i det ene Thing som i det andet, thi ellers vilde man let komme til, at En synes, at han vil have det og det flaaet ihjel strax, medens en Anden vil have noget Andet flaaet ihjel. I Stedet for at tale om selve Indholdet eller samle sig for eller imod, kommer man saa til at tale for meget alene om Formerne for Behandlingen eller Begravelen. Det spilder Tiden; og det kan let føre til en Tvivl om, hvorvidt Forhandlingen i Virkeligheden er alvorlig og oprigtig, det kan føre det ene Thing til at tage Repræssalier mod det andet, og man bliver let ved en saadan Politik uklar over, hvad da Thinget egentlig mener om de foreliggende Spørgsmaal. Jeg tror derfor, at, forsaavidt vi endnu fastholde Arbeidspolitikken — jeg holder Provisorierne og altsaa ogsaa Finantsbevillingerne undtagne for mit Vedkommende — saa maa vi forlange eller vente, at man fra begge Sider for begge Things Vedkommende viser hinanden den Høflighed, at begrunde saa omhyggelig som muligt, hvorfor man gjør det og det, eller i alt Fald handler under saa klare Former, at man ikke kan sige, at det, der foreligger, er dette eller hint enkelte Medlems eller denne eller hin enkelte Ret-

nings Mening, men det maa efter den foreliggende Motivering og Afstemning være Thingets Mening. Jeg kommer derfor tilbage til at gjentage, at, hvis nogen af de Herrer, der have anbefalet Overgangen til anden Behandling, vil erklære, at de dermed mene at hensylte Sagen eller give Sagen andre Klæder paa uden at faae den forkastet, eller ville trække Sagen i Langdrag ud over den Tid, som behøves til en grundig overveiet Motivering, hvis de ville erklære, at de have den Bagtanke ved denne Henvisning, saa vil jeg stemme mod Overgangen, thi jeg vil have Lov til at stemme mod Principet i dette Lovforslag. Men er det ikke deres Mening — og benægter man ikke min Antagelse, saa vil jeg antage, at man er enig derv, og at de, som nu ere uenige, ville forenes om den samme Tanke: Ijhelslugning af dette Forslag, men paa en klar Maade gennem Udvalg og Betænkning — saa finder jeg det efter Stillingen rigtigt at stemme for Overgangen til 2den Behandling.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem vil sikkert erkjende, at det ikke er Thingets Sag at foreskrive Udvalget, hvorledes det skal behandle et Forslag. Det maa være ganske overladt til Udvalget selv, naar det er valgt.

Klein: Det vilde være ubestemt af mig igjen i Dag at lægge Beslag paa Thingets Tid og Opmærksomhed. Jeg ønsker kun at gjøre nogle faa Bemærkninger, og det er navnlig den høitærede Justitsministers Foredrag, som har givet mig Anledning dertil. Det har været mig en stor Tilfredsstillelse at høre den høitærede Ministers Udtalelser. Det forekommer mig, at han har stillet sig i Meget paa en særdeles inødføkkende Maade lige overfor Thinget i denne Sag, og jeg for mit Vedkommende kan, efter at jeg har hørt hans Udtalelser, ikke Andet end med stor Glæde sige, at jeg nu opfatter Stillingen saaledes, at vi staa hinanden langt nærmere, end jeg fra først af troede. Den høitærede Justitsminister har i Virkeligheden erklæret, at han ikke kunde have noget Væsentligt at indvende imod, at man indskrænkede Lovforslaget til det, som nu udgjør dets § 2, maatte ved en Tilføielse, som vilde bringe Lovforslaget i større Overensstemmelse med § 1 i hans eget oprindelige Lovforslag. Jeg stiger derved til, at i alt Fald Noget af det, som nu findes i Lovforslagets § 1, igjen kunde faae en Plads i § 2, svarende til det oprindelige Lovforslags § 1. Den høitærede Minister præciserede, at det, der er ham om at gjøre, er to Ting, dels at kunne gjøre An-